CURTEA DE APEL
CENTRU

Republica Moldova, mun. Chişinău, str. Teilor 4
e-mail: cac@justice.md, Tel.: /373 22/ 635 417
www.instante.justice.md

4-351/1-971 04.05.26

Curtea Constituțională a Republicii Moldova
mun. Chişinău, str.Alexandru Lăpușneanu, nr. 28

Curtea de Apel Centru, Vă expediază solicitarea de ridicarea excepției de neconstituționalitate referitor la prevederile art. 54 alin. (3) și (4) din Codul de procedură civilă în cadrul examinării cererii de recuzare a judecătorului Bostan Angela de la examinarea recursului declarat de avocatul Croitoru Pavel în interesele APC 0140-0079 și Burduja Andrian împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 13 noiembrie 2025, adoptate în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de *avocatul Pavel Croitoru, în interesele reclamanților APC A0140-0079, Adrian Gheorghiță, Iurie Gavriliuc, Andrei Buzdugan, Vitalie Lupașcu, Oleg Mustață, Lulia Bejan, Andrei Elistratov, Elena Plămădeală, Vadim Dediu, Ivan Vasioglo, Cătălina Pisarenco, Valentin Chiforișln, Tatiana Belokovîlskaia, Olga Negru, Irina Bodnari, Tatiana Zara, Marian Toderița, Boris Galcenco, Vladimir Marinov-Căpățînă, Andrian Burduja împotriva Primarului General al mun. Chișinău și Primăriei mun. Chișinău, cu privire la anularea actelor administrative*,

Anexe:
Sesizare privind excepția de neconstituționalitate înaintată de avocatul Croitoru Pavel în interesele APC 0140-0079 şi Burduja Andrian.
Încheierea Curții de Apel Centru nr. 3r-767/25 din 9 aprilie 2026;

Vicepreședintele interimar al
Curții de Apel Centru **Spoială Alexandru**

11:30
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
A REPUBLICII MOLDOVA
Intrare Nr. 1009
"08" 05 2026

SESIZARE

PRIVIND EXCEPŢIA DE NECONSTITUŢIONALITATE

a articolului 54 alin.(3) și (4) din Codul de procedură civilă nr.225/2003

prezentată în conformitate cu articolul 135 alin. (1) lit. a) și lit.g) din Constituţie

„13" martie 2026

A. Autorul excepției de neconstituționalitate

1. Denumirea și sediul: SRL „Estate Invest Company", mun.Chișinău, str.Alecu Russo, 15 of. 52

2. Numărul și data înregistrării: 1015600009048 din 12 martie 2015

3. Numele administratorului: Ion Magaliuc

5

B. Informații pertinente despre cazul dedus judecății instanței

1. Pe rolul instanței de judecată se află în examinare acțiunea de contencios administrativ depusă de Asociația de proprietari în condominiu A0140-0079 împotriva Primăriei mun. Chișinău, terț SRL „Estate Invest Company", având ca obiect anularea autorizațiilor de construire emise în beneficiul acestei societăți pentru edificarea unui complex locativ în mun. Chișinău.
2. SRL „Estate Invest Company" este o persoană juridică înregistrată în Registrul de stat al persoanelor juridice cu IDNO 1015600009048, având printre genurile sale de activitate realizarea activităților economice în domeniul construcțiilor civile.
3. În cadrul proiectului investițional promovat de societate, Primăria mun. Chișinău a emis Certificatul de urbanism pentru proiectare nr. CU-0004127 din 18.12.2024, prin care s-a autorizat elaborarea documentației de proiect pentru construirea unui complex rezidențial și a altor obiective pe terenurile cu numerele cadastrale 0100313.500 și 0100313.191, având ca titular SRL „Estate Invest Company", în calitate de superficiar.
4. Ulterior, în continuarea aceleiași proceduri administrative, autoritatea publică locală a emis Autorizația de construire nr. AC-0001949 din 06.06.2025, prin care s-a autorizat executarea lucrărilor de construire a complexului rezidențial și a altor obiective pe terenurile menționate, această autorizație vizând tranșa I a lucrărilor. În continuare, a fost emisă și Autorizația de construire nr. AC-0002162 din 11.09.2025, care privește tranșa II a aceluiași proiect investițional.
5. Prin urmare, certificatul de urbanism pentru proiectare și cele două autorizații de construire au fost emise succesiv în beneficiul SRL „Estate Invest Company", au intrat în circuitul juridic și au constituit temeiul juridic al realizării proiectului investițional aferent terenurilor cu numerele cadastrale 0100313.500 și 0100313.191, situate în mun. Chișinău, str. Bucovina 3/1.
6. După emiterea acestor acte administrative individuale favorabile, la data de 16.10.2025, avocatul Pavel Croitoru a depus acțiune în contencios administrativ în interesele reclamanților APC A0140-0079 ș.a. împotriva Primarului General al mun. Chișinău și Primăriei mun. Chișinău, prin care a solicitat: *anularea certificatului de urbanism pentru proiectare nr. CU-0004127 din 17.12.2024 emis de către Primăria mun. Chișinău; Anularea autorizației de construire nr. AC-0001949 din 06.06.2025 (tranșa I) emisă de către Primăria mun. Chișinău; Anularea autorizației de construire nr. AC-0002162 din 11.09.2025 (tranșa II) emisă de către Primăria mun. Chișinău. De asemenea, a fost depusă cerere de suspendare a actelor contestate.*
7. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Râșcani nr. 3-2558/2025 din 13 noiembrie 2025, cererea de suspendare a executării actelor administrative a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.
8. La 27.11.2025, s-a depus recurs împotriva încheierii, solicitând casarea acesteia.
9. Împotriva acestui recurs terțul și autoritatea publică locală au depus referințe, astfel că cauza a fost numită pentru judecare la 12.03.2026 ora 11.00.
10. În data de 11.03.2026, avocatul Pavel Croitoru, în afara programului, a remis în adresa instanței de recurs *obiecțiile la referință, la care a atașat scrisoarea INST și a Agenției de Mediu.*
11. Aceste înscrisuri sunt inadmisibilitate și în conformitate cu art.119/1 Cod procedură civilă, urmau a fi restituite ca depuse în afara termenului de procedură, recurentul urmând a fi decăzut din drept.
12. Această omisiune produce un efect vădit de dezechilibru procesual, conducând la favorizarea recurenților, în contextul în care cauza implică persoane cu expunere politică, aspect ce ridică serioase rezerve privind imparțialitatea cadrului în care își desfășoară activitatea inclusiv reprezentantul acestora, avocatul Pavel Croitoru.
13. Din informația publică, avocatul Pavel Croitoru este persoana care asistă juridic:

- Agenția Proprietății Publice și Dlui Roman Cojuhari (Directorul general al Agenției proprietății Publice),

- pe Dl Sergiu Lazarencu ex-Ministru al Mediului, în subordinea cărui este Agenția de Mediu;
- pe Dl Victor Chironda, consilier la Ministerul Infrastructurii și Dezvoltării Regionale,

14. Toate demersurile publice sunt promovate de către persoane cu statut public, care, într-o manieră lipsită de obiectivitate, susțin existența unor fapte a căror configurare apare, în mod rezonabil, ca fiind forțată, în special în ceea ce privește răspunsurile și actele emise de Inspectoratul Național de Supraveghere Tehnică, autoritate aflată în monitorizarea Ministerului Infrastructurii și Dezvoltării Regionale.
15. Această conduită instituțională ridică serioase rezerve sub aspectul respectării principiilor de legalitate, imparțialitate și obiectivitate care guvernează activitatea autorităților publice, în special atunci când actele administrative par a reflecta nu o analiză autonomă și individualizată, ci o poziționare convergentă, determinată de factori extrinseci procedurii administrative.
16. Relevante în acest sens sunt și răspunsurile formulate la solicitările avocatului Pavel Croitoru, care, la o simplă analiză comparativă, prezintă similitudini stilistice și structurale evidente, de natură să indice, cel puțin la nivel de aparență, o redactare făcută de o singură persoană. O asemenea uniformitate excesivă, în lipsa unor particularizări factuale și juridice specifice fiecărei solicitări, este de natură să afecteze percepția asupra independenței funcționale a autorității emitente și să creeze suspiciuni legitime privind caracterul real al procesului decizional.
17. Terțul a formulat recuzare judecătorului raportor, în temeiul art. 50 alin. (1) lit. a) Cod de procedură civilă, potrivit cărora judecătorul nu poate participa la examinarea cauzei dacă a participat anterior la judecarea aceleiași cauze sau a unei cauze conexe.
18. Astfel, judecătorul A. Bostan a participat la judecarea anterioară a unei cauze în care a fost implicat același avocat, Pavel Croitoru, având ca parte în proces pe Victor Chironda. Dovada acestei împrejurări o constituie decizia din 07.04.2022, în care judecătorul A. Bostan a avut calitatea de judecător-raportor (anexată prezentei), prin care s-a dispus suspendarea executării actului administrativ emis în privința Dlui Victor Chironda.
19. Respectiv, la moment completul căruia i s-a repartizat examinarea cererii de recuzare urmează să examineze prin prisma art.53-54 Cod de procedură civilă și să se pronunțe pe marginea acestei cereri.

6

C. Obiectul sesizării

20. Obiectul excepției îl constituie articolul 54 alin.(3) și (4) din Codul de procedură civilă, potrivit căruia *„(3) În cazul respingerii cererii, cauza se va restitui spre judecare instanței inițiale. (4) În încheierea prin care s-a admis recuzarea se precizează în ce măsură actele îndeplinite de judecătorul recuzat urmează să fie menținute.*" În măsura în care acest text operează împreună cu alineatul (1), care trimite cauza la un alt judecător sau complet, și cu alineatul (3), care, în cazul respingerii recuzării, restituie cauza instanței inițiale, el stabilește efectele juridice ale unui incident care privește chiar imparțialitatea tribunalului.
21. Critica de neconstituționalitate nu vizează dreptul legiuitorului de a reglementa procedural efectele admiterii sau respingerii recuzării. Problema constituțională rezidă în faptul că legea permite menținerea actelor îndeplinite de judecătorul recuzat, deși admiterea recuzării înseamnă că există un motiv legal suficient pentru excluderea lui din cauză, iar textul nu stabilește niciun criteriu normativ pentru a delimita ce acte pot fi menținute și ce acte trebuie refăcute de noul judecător.
22. În jurisprudența identificată, Curtea Constituțională a analizat mai ales art. 53 Codul de procedură civilă, adică procedura recuzării. Până la moment Curtea nu s-a expus în privința art. 54 și în special nu a examinat în fond problema criteriilor de menținere a actelor judecătorului recuzat, sau să verifice dacă această soluție legislativă respectă exigențele de claritate, contradictorialitate și imparțialitate obiectivă.
23. În privința normei date sunt incidente articolele 20, 23, 26, 46, 54 și 116 din Constituție. Articolul 20 garantează accesul liber la justiție și dreptul la satisfacție efectivă din partea unei instanțe competente; articolul 23 impune ca legea să fie clară și previzibilă; articolul 26 garantează dreptul la apărare; articolul 46 protejează proprietatea și interesele patrimoniale; articolul 54 cere ca orice ingerință să fie prevăzută de lege și să fie proporțională; iar articolul 116 consacră independența și imparțialitatea judecătorilor. Curtea a statuat constant că art. 54 nu are aplicabilitate de sine stătătoare, ci numai în legătură cu un drept fundamental concret afectat.

D. EXPUNEREA PRETINSEI SAU A PRETINSELOR ÎNCĂLCĂRI ALE CONSTITUŢIEI, PRECUM ŞI A ARGUMENTELOR ÎN SPRIJINUL ACESTOR AFIRMAŢII

Legislaţia pertinentă

Prevederile relevante ale Constituţiei sunt următoarele:

Articolul 8

Respectarea dreptului internaţional şi a tratatelor internaţionale

(1) Republica Moldova se obligă să respecte Carta Organizaţiei Naţiunilor Unite şi tratatele la care este parte, să-şi bazeze relaţiile cu alte state pe principiile şi normele unanim recunoscute ale dreptului internaţional.

(2) Intrarea în vigoare a unui tratat internaţional conţinînd dispoziţii contrare Constituţiei va trebui precedată de o revizuire a acesteia.

Articolul 16

Egalitatea

[...]

(2) Toţi cetăţenii Republicii Moldova sînt egali în faţa legii şi a autorităţilor publice, fără deosebire de rasă, naţionalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, opinie, apartenenţă politică, avere sau de origine socială.

Articolul 20

Accesul liber la justiţie

(1) Orice persoană are dreptul la satisfacţie efectivă din partea instanţelor judecătoreşti competente împotriva actelor care violează drepturile, libertăţile şi interesele sale legitime.

(2) Nicio lege nu poate îngrădi accesul la justiţie.

Articolul 23

Dreptul fiecărui om de a-şi cunoaşte drepturile şi îndatoririle

(1) Fiecare om are dreptul să i se recunoască personalitatea juridică.

(2) Statul asigură dreptul fiecărui om de a-şi cunoaşte drepturile şi îndatoririle. În acest scop statul publică şi face accesibile toate legile şi alte acte normative.

Articolul 26

Dreptul la apărare

(1) Dreptul la apărare este garantat.

(2) Fiecare om are dreptul să reacţioneze independent, prin mijloace legitime, la încălcarea drepturilor şi libertăţilor sale.

(3) În tot cursul procesului, părţile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.

(4) Amestecul în activitatea persoanelor care exercită apărarea în limitele prevăzute se pedepseşte prin lege.

Articolul 54

Restrîngerea exerciţiului unor drepturi sau al unor libertăţi

(1) În Republica Moldova nu pot fi adoptate legi care ar suprima sau ar diminua drepturile şi libertăţile fundamentale ale omului şi cetăţeanului.

(2) Exerciţiul drepturilor şi libertăţilor nu poate fi supus altor restrîngeri decît celor prevăzute de lege, care corespund normelor unanim recunoscute ale dreptului internaţional şi sînt necesare în interesele securităţii naţionale, integrităţii teritoriale, bunăstării economice a ţării, ordinii publice, în scopul prevenirii tulburărilor în masă şi infracţiunilor, protejării drepturilor, libertăţilor şi demnităţii altor persoane, împiedicării divulgării informaţiilor confidenţiale sau garantării autorităţii şi imparţialităţii justiţiei.

Articolul 46

Dreptul la proprietate privată şi protecţia acesteia

„(1) Dreptul la proprietate privată, precum şi creanţele asupra statului sunt garantate.

Prevederile relevante ale Codului de procedură civilă sunt următoarele:

Articolul 54

Efectele admiterii cererii de recuzare

(1) Dacă cererea de recuzare a fost admisă de instanţa sesizată, cauza se examinează de un alt judecător sau de un alt complet de judecători al acestei instanţe. În cazul neadmiterii cererii, cauza se examinează de judecătorii desemnaţi.
(2) Dacă instanţa superioară învestită cu dreptul de a examina cereri de recuzare în cazurile prevăzute de art.53 alin.(3) găseşte că cererea de recuzare este întemeiată, va dispune trimiterea cauzei la o instanţă de acelaşi grad, iar în cazul imposibilităţii o va expedia spre examinare instanţei ierarhic superioare spre care se îndreaptă calea de atac respectivă.
(3) În cazul respingerii cererii, cauza se va restitui spre judecare instanţei iniţiale.
(4) În încheierea prin care s-a admis recuzarea se precizează în ce măsură actele îndeplinite de judecătorul recuzat urmează să fie menţinute.

Prevederile relevante ale Convenţiei Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăţilor Fundamentale (în continuare – Convenţia Europeană), amendată prin protocoalele adiţionale la această convenţie (încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950 şi ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr. 1298-XIII din 24 iulie 1997) sunt următoarele:

Protocolul nr.1 adiţional la Convenţie

Articolul 1

Protecţia proprietăţii

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică şi în condiţiile prevăzute de lege şi de principiile generale ale dreptului internaţional.

Dispoziţiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosinţa bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuţii, sau a amenzilor."

Prevederile relevante ale Pactului internaţional cu privire la drepturile civile şi politice (adoptat la New York la 16 decembrie 1966 şi ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr. 217-XII din 28 iulie 1990) sunt următoarele:

Articolul 26

„Toate persoanele sunt egale în faţa legii şi au, fără discriminare, dreptul la o ocrotire egală din partea legii.

În această privinţă legea trebuie să interzică orice discriminare şi să garanteze tuturor persoanelor o ocrotire egală şi eficace contra oricărei discriminări, în special de rasă, culoare, sex, limbă, religie, opinie politică sau orice altă opinie, origine naţională sau socială, avere, naştere sau întemeiată pe orice altă împrejurare.

Expunerea motivată a autorului asupra pretinselor încălcări a normelor constituționale:

Încălcarea articolului 23 din Constituție, coroborat cu articolele 20 și 116

24. Curtea Constituțională a precizat în Hotărârea nr. 23 din 5 august 2021 că exigențele statului de drept presupun legalitate și certitudine juridică, iar articolul 23 alin. (2) din Constituție impune legi accesibile și previzibile. Legea trebuie formulată cu o precizie suficientă pentru ca persoana să poată anticipa, într-o măsură rezonabilă, consecințele aplicării ei și să-și poată organiza conduita în funcție de acestea.

25. Examinat prin această palieră constituțională, articolul 54 alin. (4) Codul de procedură civilă este insuficient determinat. Textul prevede că, în încheierea prin care se admite recuzarea, se va preciza

„în ce măsură actele îndeplinite de judecătorul recuzat urmează să fie menținute". Legea nu spune însă după ce criterii se face această delimitare. Nu arată ce acte pot fi păstrate, ce acte trebuie refăcute, care este regimul actelor pur tehnice și care este regimul actelor ce presupun deja o apreciere jurisdicțională.

26. Tocmai aici se află problema constituțională. Nu faptul că legiuitorul nu a impus anularea automată a tuturor actelor anterioare este discutabil în sine, ci faptul că a permis menținerea lor fără să prevadă standardul juridic după care această menținere devine admisibilă. Norma autorizează, dar nu orientează. Ea conferă putere de decizie, dar nu trasează limitele exercitării ei.

27. În Hotărârea nr. 22 din 19 decembrie 2023, Curtea a subliniat că exigența „prevăzută de lege" presupune un nivel suficient de claritate, astfel încât norma să ofere indicii privind circumstanțele și condițiile în care autoritatea publică poate recurge la o măsură care afectează drepturile persoanei. Tot acolo, Curtea a arătat că o marjă discreționară exprimată în termenii unei puteri practic nelimitate este contrară preeminenței dreptului. Deși acea hotărâre privea un alt domeniu, principiul formulat acolo este pe deplin relevant și aici: acolo unde legea conferă putere care poate afecta drepturi fundamentale, ea trebuie să spună și cum se exercită acea putere.

28. În materia recuzării judecătorului, exigența calității legii capătă o intensitate sporită. Nu este vorba despre un incident procedural secundar, ci despre mecanismul prin care partea încearcă să îndepărteze un risc care privește chiar imparțialitatea instanței. Or, dacă legea trebuie să fie clară și previzibilă atunci când afectează drepturi fundamentale în general, această cerință devine cu atât mai severă atunci când norma operează în zona garanțiilor unui tribunal imparțial. Jurisprudența Curții Constituționale cere tocmai ca legea să ofere indicii suficiente cu privire la circumstanțele și condițiile în care autoritatea poate adopta măsuri care afectează drepturile persoanei.

29. Această concluzie concordă și cu standardul european al imparțialității. Curtea Europeană a subliniat constant că, în materia imparțialității, contează nu doar lipsa părtinirii reale, ci și aparențele; justiția trebuie nu doar să se înfăptuiască, ci și să se vadă că se înfăptuiește. Tocmai de aceea, atunci când există un motiv legitim de teamă privind lipsa de imparțialitate, judecătorul trebuie să se retragă. Dacă aceasta este logica instituției recuzării, efectele admiterii ei nu pot fi lăsate într-o zonă de incertitudine normativă.

30. De aici rezultă viciul constituțional al articolului 54 alin. (4) Cod procedură civilă. În momentul în care cererea de recuzare este admisă, legea acceptă implicit că dubiile privind imparțialitatea judecătorului au depășit pragul simplei nemulțumiri subiective. Cu toate acestea, în loc să stabilească o regulă juridică privind consecințele acestui fapt asupra actelor deja efectuate, textul se limitează la o formulă deschisă: instanța va preciza „în ce măsură" actele urmează să fie menținute. Problema nu este existența unei marje de apreciere în sine, ci lipsa completă a criteriilor care să o disciplineze.

31. Norma nu distinge între actele pur tehnice și actele care implică deja aprecierea judecătorului asupra mersului procesului. Nu distinge între măsuri neutre și măsuri susceptibile să influențeze efectiv soluția. Nu distinge între acte reversibile și acte care produc consecințe procesuale greu sau imposibil de reparat ulterior. În lipsa acestor repere, menținerea actelor nu mai este rezultatul aplicării unei reguli, ci rezultatul unei opțiuni judiciare formulate de la caz la caz.

32. În plan constituțional, o normă care lasă neatinsă o asemenea incertitudine nu satisface exigența calității legii. Când textul nu oferă niciun reper verificabil pentru delimitarea actelor ce pot fi menținute după admiterea recuzării, el nu permite părții să prevadă consecințele juridice ale propriei cereri și nici nu disciplinează suficient exercițiul puterii judiciare. Din acest punct, discreția nu mai operează în interiorul legii, ci în locul legii.

33. Deficiența este cu atât mai gravă în circumstanțele prezentei excepții. Recuzarea nu privește un judecător aflat la periferia procesului, ci judecătorul care examinează contestația împotriva neincluderii creanței în tabel. Cu alte cuvinte, este vorba despre judecătorul chemat să decidă dacă un creditor participă ori nu participă efectiv la distribuirea patrimoniului debitorului insolvabil. Într-o asemenea materie, fiecare act procesual poate avea o încărcătură decisivă: administrarea sau respingerea unor probe, stabilirea limitelor dezbaterii, aprecierea relevanței unor înscrisuri,

formularea unor constatări intermediare care, deși nu soluționează formal fondul, pot orienta iremediabil cursul cauzei.

34. Pentru autorul excepției, lipsa de previzibilitate nu este una abstractă. Ea nu poate cunoaște, într-o măsură rezonabilă, la ce efecte juridice să se aștepte chiar în ipoteza în care cererea sa de recuzare este admisă. Nu poate anticipa dacă vor fi menținute încheieri privind probele, dacă vor fi păstrate explicațiile și aprecierile deja formulate de judecătorul recuzat, dacă vor rămâne valabile actele procesuale care au configurat deja terenul litigiului sau dacă noul judecător va fi ținut, în fapt, de un traseu procesual marcat de intervenția celui recuzat. Or, o normă care face imposibilă anticiparea efectelor tocmai în momentul în care se constată problema imparțialității nu protejează în mod real dreptul, ci îl relativizează.

35. Aici se vede cel mai clar de ce problema depășește tehnica procedurală și intră în sfera garanțiilor constituționale. Recuzarea este instrumentul prin care legea încearcă să restaureze încrederea în imparțialitatea instanței. Dar această funcție este golită de conținut dacă, după admiterea recuzării, actele susceptibile de a reflecta tocmai influența judecătorului recuzat pot fi menținute fără criterii clare, în baza unei formule deschise. Un asemenea mecanism repară aparent cauza incompatibilității, dar lasă nestins efectul ei procesual posibil. Justiția nu doar că trebuie să fie imparțială; ea trebuie să excludă, prin reguli clare, și persistența rezonabilă a îndoielii.

36. Sub acest aspect, articolul 54 alin. (4) Codul de procedură civilă afectează și substanța dreptului de acces la un tribunal instituit de lege, independent și imparțial, garantat de articolele 20 și 116 din Constituție. Garanțiile constituționale nu se rezumă la posibilitatea formală de a formula o recuzare. Ele presupun ca legea să reglementeze într-un mod inteligibil și efectiv consecințele constatării lipsei de imparțialitate. O cale procedurală al cărei efect esențial este lăsat într-o zonă de apreciere nereglementată nu oferă o protecție efectivă; oferă doar aparența unei protecții.

37. În plus, lipsa criteriilor legale afectează inevitabil egalitatea de tratament și coerența practicii judiciare. În lipsa unui standard normativ, cauze comparabile pot primi soluții radical diferite sub aspectul menținerii actelor îndeplinite de judecătorul recuzat. Într-o cauză se pot menține aproape toate actele, în alta aproape niciunul, fără ca diferența să rezulte din textul legii. O asemenea variabilitate nu exprimă adaptarea legitimă a normei la particularitățile speței, ci riscul unei jurisprudențe fluctuante, dependentă de sensibilitatea fiecărui complet. Or, acolo unde este în joc imparțialitatea instanței, legea nu poate lăsa standardul la nivelul intuiției judiciare.

38. Nici controlul judiciar ulterior nu poate corecta în mod suficient această lacună. Atunci când legea nu stabilește criteriile de menținere sau refacere a actelor, instanța de control nu dispune de un reper normativ autentic față de care să verifice legalitatea opțiunii primei instanțe. În absența unui etalon legislativ, controlul riscă să alunece fie în deferență excesivă față de aprecierea instanței inferioare, fie într-o substituire de apreciere la fel de lipsită de ancoră normativă. Cu alte cuvinte, viciul nu este unul care apare doar în aplicare; el izvorăște chiar din structura normei.

39. Prin urmare, articolul 54 alin. (4) Codul de procedură civilă contravine articolului 23 din Constituție, coroborat cu articolele 20 și 116, deoarece reglementează consecințele admiterii recuzării printr-o formulă insuficient determinată, care nu oferă criterii, limite sau repere verificabile pentru menținerea actelor îndeplinite de judecătorul recuzat. Într-un domeniu care privește direct încrederea în imparțialitatea instanței, o asemenea omisiune normativă nu este un simplu defect de redactare. Ea transformă o garanție constituțională într-un mecanism parțial, imprevizibil și, prin aceasta, vulnerabil la arbitrar.

40. În măsura în care permite menținerea actelor îndeplinite de judecătorul recuzat fără a stabili criteriile juridice care să guverneze această menținere, articolul 54 alin. (4) Codul de procedură civilă nu răspunde standardelor constituționale de claritate, previzibilitate și protecție efectivă a dreptului la un tribunal imparțial. Tocmai de aceea, excepția de neconstituționalitate este serioasă, reală și determinantă pentru soluționarea cauzei pendinte.

Încălcarea articolelor 20 și 26 din Constituție

41. Curtea Constituțională a subliniat constant că accesul liber la justiție trebuie să fie unul practic și efectiv, nu teoretic și iluzoriu. În același timp, articolul 26 din Constituție nu are un rol abstract în arhitectura procesului echitabil, ci garantează în mod distinct dreptul la apărare, iar garanțiile sale constituie aspecte precise ale dreptului protejat de articolul 20 din Constituție și de articolul 6 din Convenție. În consecință, atunci când legiuitorul reglementează un remediu procedural destinat să înlăture suspiciunea de părtinire a judecătorului, el este obligat să o facă într-o manieră care să permită exercitarea reală, nu iluzorie, a apărării.

42. Examinat prin această perspectivă constituțională, articolul 54 alin. (4) Codul de procedură civilă afectează direct dreptul la apărare. În caz de admitere a recuzării, partea trebuie să poată ști, pe baza legii, care este regimul actelor îndeplinite de judecătorul recuzat: care dintre ele rămân valabile, care trebuie refăcute, care pot fi contestate din nou și pe ce temei. Norma contestată nu oferă însă acest minim cadru de orientare. Ea nu spune dacă menținerea actului reprezintă excepția sau regula, nu distinge între actele tehnice și cele jurisdicționale și nu indică dacă viciul rezultat din admiterea recuzării afectează actul doar eventual, relativ ori, dimpotrivă, într-o manieră incompatibilă cu păstrarea lui. În aceste condiții, partea este lipsită de posibilitatea de a-și construi apărarea în mod inteligibil și anticipabil.

43. Această incertitudine normativă nu este una străină. Ea lovește chiar în posibilitatea efectivă de exercitare a drepturilor procesuale. Curtea Europeană a reținut în cauza Beian v. România (nr. 1) că insecuritatea juridică de natură să producă soluții imprevizibile este incompatibilă cu exigențele procesului echitabil. Desigur, acea cauză privea divergența de jurisprudență, nu regimul recuzării. Dar principiul este același: atunci când ordinea juridică îl lasă pe justițiabil fără un standard suficient de clar cu privire la consecințele exercitării unui drept procesual, apărarea încetează să mai fie un drept efectiv și devine o simplă speranță că instanța va alege soluția favorabilă.

44. Deficiența devine și mai gravă prin faptul că textul nu impune un standard real de motivare a opțiunii de a menține actele îndeplinite de judecătorul recuzat. Or, dreptul la apărare presupune nu doar posibilitatea de a formula critici, ci și existența unei hotărâri suficient motivate pentru ca acele critici să poată fi articulate util în căile de atac. Curtea Europeană a precizat că instanțele trebuie să indice cu suficientă claritate motivele pe care își întemeiază soluțiile, tocmai pentru a permite părților să facă uz efectiv de drepturile lor procesuale. Această idee rezultă cert din Hadjianastassiou v. Grecia, iar obligația motivării deciziilor judecătorești este reafirmată constant și în Ruiz Torija v. Spania și Hiro Balani v. Spania. Dacă legea lasă menținerea actelor într-o formulă deschisă, fără criterii și fără exigențe clare de justificare, partea nu primește un cadru predictibil cum va acționa judecătorul care examinează cererea de recuzare pentru a ști ce trebuie să argumenteze la examinarea acestei cereri.

Încălcarea Dreptului de Proprietate (Art. 46 din Constituție și Art. 1 din Protocolul nr. 1 la CEDO)

45. Creanța invocată de autorul excepției reprezintă un interes patrimonial susceptibil de protecție constituțională și convențională. În jurisprudența Curții Europene, o pretenție patrimonială poate constitui un „bun" în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 atunci când are o bază suficientă în dreptul intern ori se sprijină pe o speranță legitimă, suficient consolidată juridic. Tocmai de aceea, o creanță dedusă judecății nu poate fi tratată ca o simplă posibilitate abstractă, ci ca un interes economic real, care reclamă garanții procedurale efective și previzibile.

46. Din acest punct de vedere, problema de constituționalitate a art. 54 alin. (3) și (4) Codul de procedură civilă depășește planul unei simple tehnici procedurale. Când legea permite ca soarta unei creanțe de proporții excepționale pentru creditor și autorul recuzării să depindă de actele îndeplinite de un judecător care poate fi ulterior înlăturat din proces pentru lipsă de imparțialitate urmare a soluționării cererii de recuzare, fără a fixa criterii clare privind ce poate fi menținut și ce trebuie refăcut, statul nu mai oferă un cadru normativ apt să protejeze efectiv bunul litigios. Or, în sistemul Convenției, protecția drepturilor patrimoniale nu poate fi separată de existența unor remedii interne reale, suficiente și previzibile.

47. Menținerea actelor unui judecător incompatibil, într-un litigiu având ca obiect o creanță pecuniară semnificativă în lipsa unor repere legale restrictive precum urgența, caracterul strict tehnic al actului

ori imposibilitatea obiectivă a refacerii sale, transferă asupra creditorului o sarcină excesivă. Norma contestată nu disciplinează discreția judiciară; dimpotrivă, o lasă deschisă tocmai într-un domeniu în care exigența de protecție trebuie să fie maximă. În asemenea condiții, riscul ca efectele unei conduite jurisdicționale părtinitoare să fie conservate prin simpla decizie ulterioară a instanței transformă procedura, din instrument de protecție, într-un factor de vulnerabilizare a dreptului de proprietate.

48. Când obiectul litigiului este o creanță pecuniară, nu mai discutăm despre o chestiune procedurală neînsemnată, ci despre un bun în sens economic și juridic deplin. Într-un stat de drept, protecția unui asemenea bun nu poate depinde de hazardul practicii judiciare și nici de gradul variabil de severitate al completului care examinează recuzarea. Dacă textul de lege permite instanței să decidă, în esență, „după aprecierea sa", ce acte ale judecătorului recuzat rămân valabile, fără să indice criteriile normative ale acestei opțiuni, atunci proprietatea nu mai este apărată prin lege, ci expusă imprevizibilului. Iar imprevizibilul, în materie de patrimoniu, este una dintre cele mai grave forme de insecuritate juridicăOmisiunea legislativă privind obligația de motivare a menținerii actelor

În privința omiunii legislative a art.54 alin.(3) și (4) Codul de procedură civilă

49. Articolul 54 alin. (4) Codul de procedură civilă prezintă o carență normativă serioasă, deoarece permite instanței să mențină actele îndeplinite de judecătorul înlăturat fără să prevadă, în mod expres, ce anume trebuie motivat și în baza căror criterii trebuie făcută această selecție. Norma autorizează o intervenție cu efect direct asupra drepturilor procesuale ale părților, dar nu impune nicio disciplină juridică a motivării încheierii de admitere/respingere a recuzării. Or, într-un stat de drept, o asemenea tăcere a legii nu este neutră. Ea transferă asupra judecătorului o marjă excesivă de apreciere tocmai într-un domeniu în care arbitrariul trebuie exclus cu maximă rigoare.

50. Menținerea actelor unui judecător înlăturat din proces nu reprezintă o simplă chestiune de administrare a dosarului. Ea privește nemijlocit încrederea părților în corectitudinea procedurii și în neutralitatea instanței. De aceea, legea trebuia să prevadă în mod explicit că o asemenea soluție poate fi dispusă doar printr-o motivare reală, concretă și verificabilă a încheierii pe marginea recuzării. În lipsa unei asemenea obligații, partea nu poate înțelege de ce un act procesual, afectat de participarea unui judecător incompatibil, continuă totuși să producă efecte. Iar ceea ce nu poate fi înțeles nu poate fi nici combătut în mod efectiv.

51. Dreptul la apărare nu se reduce la posibilitatea formală de a formula obiecții. El presupune posibilitatea reală de a combate raționamentul instanței. Această posibilitate dispare atunci când legea nu obligă instanța să explice de ce un anumit act este păstrat, deși cauza de incompatibilitate a judecătorului a fost recunoscută. În acest punct, omisiunea legislativă se transformă într-o problemă constituțională veritabilă. Nu mai este vorba despre o simplă lipsă de tehnică legislativă, ci despre afectarea directă a garanțiilor prevăzute de articolele 20 și 26 din Constituție.

52. O normă compatibilă cu exigențele constituționale trebuia să impună cel puțin examinarea a trei repere esențiale: dacă actul a avut caracter urgent, dacă el a fost pur tehnic ori a implicat o apreciere asupra faptelor și probelor și dacă menținerea lui afectează aparența de imparțialitate a procedurii. Aceste criterii nu sunt facultative și nici neînsemnate. Ele reprezintă tocmai minimul normativ necesar pentru a delimita ceea ce poate fi păstrat din rațiuni de continuitate procesuală de ceea ce trebuie refăcut pentru a proteja integritatea procesului. Articolul 54 alin. (4) Codul de procedură civilă nu conține niciun asemenea reper. Prin această omisiune, norma lasă deschis un spațiu inadmisibil de incertitudine.

53. Gravitatea deficienței este cu atât mai evidentă în cauze de o importanță patrimonială excepțională. În litigiul în cadrul căruia este ridicată prezenta excepție, recuzarea privește judecătorul care examinează contestația împotriva neincluderii în tabel a unei creanțe de 81 milioane lei. Într-o asemenea materie, actele procesuale emise de judecător pot modela decisiv cadrul litigiului, ordinea administrării probelor, tratamentul susținerilor părților și, în ultimă instanță, rezultatul procesului. În aceste condiții, previzibilitatea normei trebuia să fie maximă. Or, textul contestat nu oferă autorului excepției nicio posibilitate rezonabilă de a anticipa care acte pot fi menținute, în ce condiții și prin ce justificare.

ori imposibilitatea obiectivă a refacerii sale, transferă asupra creditorului o sarcină excesivă. Norma contestată nu disciplinează discreția judiciară; dimpotrivă, o lasă deschisă tocmai într-un domeniu în care exigența de protecție trebuie să fie maximă. În asemenea condiții, riscul ca efectele unei conduite jurisdicționale părtinitoare să fie conservate prin simpla decizie ulterioară a instanței transformă procedura, din instrument de protecție, într-un factor de vulnerabilizare a dreptului de proprietate.

48. Când obiectul litigiului este o creanță pecuniară, nu mai discutăm despre o chestiune procedurală neînsemnată, ci despre un bun în sens economic și juridic deplin. Într-un stat de drept, protecția unui asemenea bun nu poate depinde de hazardul practicii judiciare și nici de gradul variabil de severitate al completului care examinează recuzarea. Dacă textul de lege permite instanței să decidă, în esență, „după aprecierea sa", ce acte ale judecătorului recuzat rămân valabile, fără să indice criteriile normative ale acestei opțiuni, atunci proprietatea nu mai este apărată prin lege, ci expusă imprevizibilului. Iar imprevizibilul, în materie de patrimoniu, este una dintre cele mai grave forme de insecuritate juridicăOmisiunea legislativă privind obligația de motivare a menținerii actelor

În privința omiunii legislative a art.54 alin.(3) și (4) Codul de procedură civilă

49. Articolul 54 alin. (4) Codul de procedură civilă prezintă o carență normativă serioasă, deoarece permite instanței să mențină actele îndeplinite de judecătorul înlăturat fără să prevadă, în mod expres, ce anume trebuie motivat și în baza căror criterii trebuie făcută această selecție. Norma autorizează o intervenție cu efect direct asupra drepturilor procesuale ale părților, dar nu impune nicio disciplină juridică a motivării încheierii de admitere/respingere a recuzării. Or, într-un stat de drept, o asemenea tăcere a legii nu este neutră. Ea transferă asupra judecătorului o marjă excesivă de apreciere tocmai într-un domeniu în care arbitrariul trebuie exclus cu maximă rigoare.

50. Menținerea actelor unui judecător înlăturat din proces nu reprezintă o simplă chestiune de administrare a dosarului. Ea privește nemijlocit încrederea părților în corectitudinea procedurii și în neutralitatea instanței. De aceea, legea trebuia să prevadă în mod explicit că o asemenea soluție poate fi dispusă doar printr-o motivare reală, concretă și verificabilă a încheierii pe marginea recuzării. În lipsa unei asemenea obligații, partea nu poate înțelege de ce un act procesual, afectat de participarea unui judecător incompatibil, continuă totuși să producă efecte. Iar ceea ce nu poate fi înțeles nu poate fi nici combătut în mod efectiv.

51. Dreptul la apărare nu se reduce la posibilitatea formală de a formula obiecții. El presupune posibilitatea reală de a combate raționamentul instanței. Această posibilitate dispare atunci când legea nu obligă instanța să explice de ce un anumit act este păstrat, deși cauza de incompatibilitate a judecătorului a fost recunoscută. În acest punct, omisiunea legislativă se transformă într-o problemă constituțională veritabilă. Nu mai este vorba despre o simplă lipsă de tehnică legislativă, ci despre afectarea directă a garanțiilor prevăzute de articolele 20 și 26 din Constituție.

52. O normă compatibilă cu exigențele constituționale trebuia să impună cel puțin examinarea a trei repere esențiale: dacă actul a avut caracter urgent, dacă el a fost pur tehnic ori a implicat o apreciere asupra faptelor și probelor și dacă menținerea lui afectează aparența de imparțialitate a procedurii. Aceste criterii nu sunt facultative și nici neînsemnate. Ele reprezintă tocmai minimul normativ necesar pentru a delimita ceea ce poate fi păstrat din rațiuni de continuitate procesuală de ceea ce trebuie refăcut pentru a proteja integritatea procesului. Articolul 54 alin. (4) Codul de procedură civilă nu conține niciun asemenea reper. Prin această omisiune, norma lasă deschis un spațiu inadmisibil de incertitudine.

53. Gravitatea deficienței este cu atât mai evidentă în cauze de o importanță patrimonială excepțională. În litigiul în cadrul căruia este ridicată prezenta excepție, recuzarea privește judecătorul care examinează contestația împotriva neincluderii în tabel a unei creanțe de 81 milioane lei. Într-o asemenea materie, actele procesuale emise de judecător pot modela decisiv cadrul litigiului, ordinea administrării probelor, tratamentul susținerilor părților și, în ultimă instanță, rezultatul procesului. În aceste condiții, previzibilitatea normei trebuia să fie maximă. Or, textul contestat nu oferă autorului excepției nicio posibilitate rezonabilă de a anticipa care acte pot fi menținute, în ce condiții și prin ce justificare.

10

E. Cerințele Autorului

Prin prezenta, autorul solicită admiterea excepției de neconstituționalitate spre examinare în fond și verificarea constituționalității art. 54 alin.(3) și (4) din Codul de procedură civilă nr.225/2003, în măsura în care art. 54 alin. (4) Codul de procedură civilă permite judecătorului care examinează cererea de recuzare menținerea actelor îndeplinite de judecătorul recuzat fără stabilirea prin lege a criteriilor aplicabile și fără instituirea unei obligații exprese de motivare reale și efective, iar art. 54 alin. (3) Codul de procedură civilă impune judecătorului care examinează recuzarea restituirea automată a cauzei aceluiași judecător, fără a permite nicio soluție alternativă în situațiile excepționale în care aparența de imparțialitate a fost grav afectată.

F. Lista documentelor relevante (dacă este cazul)

Nu sunt.

G. Declarația și semnătura autorului sesizării

Declar pe propria mea onoare că informațiile prezentate Curții în prezenta sesizare sunt veridice

Cu deosebită considerație,
Ion Magaliuc

Digitally signed by Magaliuc Ion
Date: 2026.03.24 10:53:28 EET
Reason: MoldSign Signature
Location: Moldova
MOLDOVA EUROPEANĂ

Dosarul nr. 3r-767/25 (2-25146355-02-3r-10122025)

ÎNCHEIERE

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios administrativ

al Curții de Apel Centru

9 aprilie 2026 **mun. Chișinău**

Instanța compusă din:

Președintele de complet, judecătorul Corlăteanu Diana

Judecătorii: Badan-Melnic Eleonora și Pascari Roman

examinând cererea depusă de „Estate Invest Company'' societate cu răspundere limitată privind ridicarea excepției de neconstituționalitate referitor la prevederile art. 54 alin. (3) și (4) din Codul de procedură civilă în cadrul examinării cererii de recuzare a judecătorului Bostan Angela de la examinarea recursului declarat de avocatul Croitoru Pavel în interesele APC 0140-0079 și Burduja Andrian împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 13 noiembrie 2025, adoptate în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de *avocatul Pavel Croitoru, în interesele reclamanților APC A0140-0079, Adrian Gheorghiță, Iurie Gavriliuc, Andrei Buzdugan, Vitalie Lupașcu, Oleg Mustață, Lulia Bejan, Andrei Elistratov, Elena Plămădeală, Vadim Dediu, Ivan Vasioglo, Cătălina Pisarenco, Valentin Chiforișln, Tatiana Belokovîlskaia, Olga Negru, Irina Bodnari, Tatiana Zara, Marian Toderița, Boris Galcenco, Vladimir Marinov-Căpățînă, Andrian Burduja împotriva Primarului General al mun. Chișinău și Primăriei mun. Chișinău, cu privire la anularea actelor administrative*,

a constatat:

1. În data de 16 octombrie 2025 APC A0140-0079, Adrian Gheorghiță, Iurie Gavriliuc, Andrei Buzdugan, Vitalie Lupașcu, Oleg Mustață, Lulia Bejan, Andrei Elistratov, Elena Plămădeală, Vadim Dediu, Ivan Vasioglo, Cătălina Pisarenco, Valentin Chiforișln, Tatiana Belokovîlskaia, Olga Negru, Irina Bodnari, Tatiana Zara, Marian Toderița, Boris Galcenco, Vladimir Marinov-Căpățînă, Andrian Burduja au depus cerere de chemare în judecată către Primarul General al municipiului Chișinău, terț „Estate Invest Company'' societate cu răspundere limitată, privind anularea actelor administrative.
2. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 13 noiembrie 2025, s-a respins cererea depusă de avocatul Croitoru Pavel, în interesele APC A0140-0079, Adrian Gheorghiță, Iurie Gavriliuc, Andrei Buzdugan, Vitalie Lupașcu, Oleg Mustață, Lulia Bejan, Andrei Elistratov, Elena Plămădeală, Vadim Dediu, Ivan Vasioglo, Cătălina Pisarenco, Valentin Chiforișln, Tatiana Belokovîlskaia, Olga Negru, Irina Bodnari, Tatiana Zara, Marian Toderița, Boris Galcenco, Vladimir Marinov-Căpățînă, Andrian Burduja, privind suspendarea executării actelor administrative în cadrul acțiunii de contencios administrativ APC 0140-0079 ș.a. către Primarul General al municipiului

b) excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia ori este ridicată de către instanța de judecată din oficiu;

c) prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei;

d) nu există o hotărîre anterioară a Curții Constituționale avînd ca obiect prevederile contestate. (3) Ridicarea excepției de neconstituționalitate se dispune printr-o încheiere care nu se supune niciunei căi de atac și care nu afectează examinarea în continuare a cauzei, însă pînă la pronunțarea Curții Constituționale asupra excepției de neconstituționalitate se amînă pledoariile.

(4) Dacă nu sînt întrunite cumulativ condițiile specificate la alin. (2), instanța refuză ridicarea excepției de neconstituționalitate printr-o încheiere care poate fi atacată odată cu fondul cauzei. (5) Instanța de judecată poate ridica excepția de neconstituționalitate doar dacă cererea de chemare în judecată sau cererea de apel a fost acceptată în modul prevăzut de lege ori dacă cererea de recurs împotriva hotărîrii sau deciziei curții de apel a fost declarată admisibilă conform legii.

9. Art. 54 alin. (3) și (4) din Codul de procedură civilă

(3) În cazul respingerii cererii, cauza se va restitui spre judecare instanței inițiale.

(4) În încheierea prin care s-a admis recuzarea se precizează în ce măsură actele îndeplinite de judecătorul recuzat urmează să fie menținute.

Motivarea instanței

10. Examinând cererea depusă de „Estate Invest Company" societate cu răspundere limitată privind ridicarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 54 alin. (3) și (4) din Codul de procedură civilă, Colegiul judiciar o va admite, sesizarea urmând a fi remisă Curții Constituționale. Argumentele și rațiunile aceste soluții vor fi expuse în continuare.
11. Colegiul reține că, potrivit art. 12^1 alin. (2) din Codul de procedură civilă, instanța învestită cu o asemenea cerere urmează să verifice exclusiv întrunirea cumulativă a condițiilor prevăzute la lit. a)-d), fără a se pronunța asupra temeiniciei excepției sau asupra conformității normelor contestate cu Constituția.
12. Referitor la condiția prevăzută la art. 12^1 alin. (2) lit. a) din Codul de procedură civilă, Colegiul constată că obiectul excepției îl constituie prevederile art. 54 alin. (3) și (4) din Codul de procedură civilă, care fac parte din categoria actelor prevăzute la art. 135 alin. (1) lit. a) din Constituție. Prin urmare, această condiție este întrunită.
13. Sub aspectul condiției prevăzute la art. 12^1 alin. (2) lit. b) din Codul de procedură civilă, Colegiul reține că excepția a fost ridicată de „Estate Invest Company'' societate cu răspundere limitată, în calitate de participant la proces. Respectiv, și această condiție este întrunită.
14. Cu privire la condiția prevăzută la art. 12^1 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură civilă, Colegiul constată că prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cererii de recuzare formulate în prezenta cauză. Așadar, și această condiție este întrunită.

15

15. În ceea ce privește condiția prevăzută la art. 12[1] alin. (2) lit. d) din Codul de procedură civilă, Colegiul nu a identificat existența unei hotărâri anterioare a Curții Constituționale având ca obiect prevederile contestate. Prin urmare, se va considera că și această condiție este întrunită.
16. Așadar, din moment ce toate condițiile prevăzute la art. 12[1] alin. (2) din Codul de procedură civilă sunt întrunite cumulativ, Colegiul concluzionează că cererea privind ridicarea excepției de neconstituționalitate urmează să fie admisă, cu remiterea sesizării către Curtea Constituțională.
17. În conformitate cu prevederile art. 12[1] din Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

d i s p u n e :

Se admite cererea depusă de „Estate Invest Company" societate cu răspundere limitată cu privire la sesizarea Curții Constituționale privind excepția de neconstituționalitate referitoare la prevederile art. 54 alin. (3) și (4) din Codul de procedură civilă, în cadrul examinării cererii de recuzare a judecătorului Bostan Angela de la examinarea recursului declarat de avocatul Croitoru Pavel în interesele APC 0140-0079 și Burduja Andrian împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 13 noiembrie 2025, adoptate în cauza de contencios administrativ *APC A0140-0079, Adrian Gheorghiță, Iurie Gavriliuc, Andrei Buzdugan, Vitalie Lupașcu, Oleg Mustață, Lulia Bejan, Andrei Elistratov, Elena Plămădeală, Vadim Dediu, Ivan Vasioglo, Cătălina Pisarenco, Valentin Chiforișln, Tatiana Belokovîlskaia, Olga Negru, Irina Bodnari, Tatiana Zara, Marian Toderița, Boris Galcenco, Vladimir Marinov-Căpățînă, Andrian Burduja către Primarul General al municipiului Chișinău, terț „Estate Invest Company'' societate cu răspundere limitată,* privind anularea actelor administrative.

Se remite Curții Constituționale sesizarea înaintată de „Estate Invest Company" societate cu răspundere limitată privind ridicarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 54 alin. (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Încheierea nu este susceptibilă de atac.

Președintele de complet, Judecătorul Corlăteanu Diana

Judecătorii Badan-Melnic Eleonora

Pascari Roman